

Sedef Bacı

Benim adım Kamber. Minareden uzun mumbar yedim, içtim doymadım Harda, hurda, şurada, burada, tarla, bağda; yedim, içtim, doymadım Aman bacı, kaldır sacı, yağlı bazlamacı yedim, içtim, doymadım Dere gibi hoşafı, tepe gibi pilavlar, ambar ambar yulaflar yedim, içtim doymadım Denizi çorba ettik, gemiyi kepçe ettik, daha bilmem ne ettik yedim, içtim; davula döndü karnım, ne sakalım tum tum etti, ne bıyığım cum cum etti, dudaklarım bile duymadı. Baktılar ki, dünyayı yesem doyduğum, doyacağım yok, daha da doymazsa gözünü toprak doyursun deyip Akdeniz'in martısı, zeytinyağının tortusu, hoştur makarnanın yoğurtlusunu Tepsi tepsi önüme sürdüler ya, sensiz boğazımdan geçmedi. Yükledim bizim uzun kulaklıya, size getiriyordum ama, ırmaktan geçerken kurbağalar vırak vırak deyince, bırak bırak anladım, bıraktım oracıkta Uzun kulaklının da ayakları mumdanmış, eriyip gitti suda.

Bir varmış, bir yokmuş, Allah'ın kulu çokmuş. Develer tellal iken, pireler berber iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır salları iken, bir padişah varmış; padişahın da üç oğlu, bir kızı varmış. Babaları dünyayı verseler vermez, tacından tahtından üstün tutarmış onları. Analarının gözünde de oğulları oğul balından tatlı, kızları da kaymak çalıyormuş ya balın üstüne, balna kaymağına doymadan gitmiş yoksa hatuncuk. Koca saray karalara boyanmış ama, kara vezir:

A devletlim! Kara gün kararıp kalmaz ya, gayri on parmağını kandil edip yakacak bir ana lazım bunlara! demiş ve allayıp pullayıp Kara kızını padişaha vermiş. Vermiş ama, hangi parmağını kandil edip yakacak, kara vezir kızının on parmağında on kara! Allah böylelerinin şerrine uğratmasın. Padişahı avucunun içine alıncaya kadar cariyelerin bile yüzüne gülmüş; velakin saman altından usulca su yürüterek karasını bulaştırmadık birini bırakmamış; ille üvey kızına, ille üvey kızına Öyle bir yağlı kara sürmüş, öyle bir yağlı kara sürmüş ki, kırk dereden su getirmişler de, yine çıkaramamışlar; öyle ya, iftira dediğin Kaf Dağından yüce! Babasının bile gözünden düşmüş, ocak başına atılmış.

Bir var ki bacı kardeş ciğerdir, birbirinden ayrılır mı! Geceleri baş başa verip başlarına gelenleri bir söyler, iki dökerlermiş. Günlerden bir gün yine birbirlerine dert yanarlarken, üvey anaları olacak, uğrun uğrun gelip de kapıyı, bacayı dinlemesin mi! Kuzgun misali üstlerine yürüyerek: Bre baş belaları, demiş; yine baş başa verdiniz de ne çorap örüyorsunuz başıma? Durun bir, öyle bir ayın oyun edeceğim ki size, felek de beğensin.

Meğer kara vezir kızının sade on parmağı on kara değil, büyücülük de geliyormuş elinden
Önce, nasıl büyülemişse büyülemiş onları Sabah sabah üç şehzadenin üçü de birer kuş olup
kanatlanmasın mı? Kara yazılı bacıları neye uğradığını bilememiş. Bir gözü havada bekleyip
durmuş ama, ne bir kanat sesi, ne bir kardeş nefesi Cümle kuşlar yuvalarına dönmüş, onlar
dönmemiş. Gayrı, saray başına zindan olup:

Ya dağ dağ dolaşır bulurum; ya da araya araya yollarda ölürüm; dünyaya geldim de ne
buldum sanki! demiş ve o gece sular uyurken fedai başını alıp yollara düşmüş. Az gitmiş, uz
gitmiş; dere tepe düz gitmiş; altı ayla bir güz gitmiş, gide gide bir dağın tepesine yetmiş; akli
karalı kuşlardan kardeşlerini sormuş ama, dizi dizi uçup gitmişler de ne bir ağız, ne bir dil, ne
de kanatlarından bir tel vermişler ona. Güvendiği dağlara kar yağınca, gözlerinden süyüm
süyüm yaş döküp öyle bir ah ü zar etmiş ki bu bahtı kara kız, acep yürek olur da dayanır mı
ola

Allah'tan olacak, bir de bakmış ki, ne görsün? Üç kuş, üçü de ak kuş, başının üstünde dönüp
dolanıyor! Hemen kollarını açmış ama, hiçbiri gelip de dalına konmamış, döndükçe
dönmüşler başında

Sihir bu ya! Meğer üvey anaları bunları öyle bir kuşa benzetmiş, öyle bir kuşa benzetmiş ki,
gün batıp da sular karardı mı ete kemiğe bürünüyor; insan olup görünüyörlarmış. Gün doğup
da ortalık ağardı mı tüye, teleğe geliyor; kanatlanıp uçuyorlarmış.

Ha işte o gün, döne döne yorulan,yorula yorula dönen bu üç kuş, ortalık kararınca üç kardeş
olup bacılarının etrafını almış; başlamışlar birbirlerinin yüzünü gözünü öpmeye ve
başlamışlar başlarına gelenleri sayıp dökmeye, gayrı gözlerine uyku girer mi? Şafak sökerken:

Bacı, demişler, bu kuş uçmaz, kervan geçmez yerlerde mesken tutup da ne yapacağız? Bu
dağın ötesinde bir göl, gölün ortasında bir ada, adanın ortasında da bir oda var, çam
kokularıyla örülmüş, kuş sesleriyle döşenmiş bir oda; insan, değme saraylara değişmez onu.
Gün doğunca seni kanatlarımıza alıp oraya götürsek nasıl olur? Dağda belde seni bir yardan
atarız diye korkma sakın; bindiğin kanat, kardeş kanadıdır, üvey ana parmağı değil!

Sedef Kızın canına minnet! Sabah sabah üç kardeş üç kuş olup kanat kanada vermiş; o da bu
kanatların üzerine binmiş, süzölmüşler göğe doğru Ve bir göz yumup açıncaya dek, inmişler
inecekleri yere! Doğrusu cennet gibi bir yermiş ama, kızcağız ne dal dal ağaçlara elini
uzatmış, ne bal bal meyvelere Kardeşleri pır deyip de havalanınca göklere, o da kendini atmış
göllere. Meğer, gölün suları her derde deva, her hastalığa şifa imiş. Sedef Kız, arılık duruluk!
deyip de dalınca bir, ne alınının karası kalmış, ne yüzünün karası!

Kuş kardeşleri yazıdan, yabandan dönüp de, onu öyle sütten ak, sudan pak görünce,
sevinçlerinden deli divane olmuşlar: Bacı bacı; aklardan ak bacı; seni üvey ananın yarasından,

beresinden kurtaran Allah; bizi de onun tüyünden teleğinden kurtarırsa, gayrı ömrümüz boyunca bu zümrüt sarayda g llerle gün, b lb llerle düğün eyleriz!

Demişler, kim bilir daha da ne diller dökmüşler birbirlerine; sonra gözlerine uyku dolup da sözüm sözüm süzülünce, her biri uzanmış kendi yerine İnsan, ne h lyla ile yatarsa, o rüya ile uyanır derler önce yedilerden mi, kırklardan mı biri görünmüş Sedef Kızın gözüne: Kızım demiş; ayırık otundan birer gömlek  rer de giydirirsen kardeşlerine, evvel Allah büyüleri bozulur, yine insan olup insan içine çıkarlar ama, bir var ki bunları  r p bitirinceye kadar kimseyle dünya kelamı etmeyeceksin. Haydi şimdi, anlam, dinle g veniyorsan başla!

Sedef Kız uyanmış, rüyasına inanmış; gayrı vakit, fırsat fevt eder mi? Kardeşleri uçup gidince, o da tutam tutam ayırık otu toplayıp, birim birim gömlekleri örmeye başlamış. Akşam  st  kardeşleri dönüp de onu öyle ağızsız, dilsiz örgü  rer görünce bunu bir m naya yoramayarak:

O  vey ana olacak kara cadının eli her yere uzanır; dili her yana döner. Sakın ola, bu kızın yüzündeki yüz karası silinirse, dilinde de dil yarası çıksın, diye, b y  üstüne b y  yapmış olmasın? deyip, arı gibi her çiçeğe konmuşlar, derde deva ot koymamış yolmuşlar ama, bacıları ne örgüsünü bırakmış elinden, ne de bir kelam çıkmış dilinden

Kuş kardeşlerinin hayalden, d şten haberleri yok ya, hele onlar devasını arayadursun, bir gün bir padişahın oğlu, o taraflarda salınıp seyran ederken, yamaçtan yamaca Sedef Kızı görmüş, gözlerine inanmamış. Hemen atını o yana sürmüş, hangi dağın g l , hangi bağın bülbülü olduğunu sorup soruşturmuş ama, ağzından bir çift söz alamamış. Bir bakmış: Peridir bu! demiş; bir bakmış dil bilmezinki demiş. Ama ne olursa olsun, padişah oğlu Sedef Kıza  yle bir vurulmuş ki, hemen toy düğün etmeyi kurup, kendi eliyle bindirmiş atına. Yolda   kuş peyda olup başının üstünde uçmaya başlamış; günden güneşten korumak ister gibi Bu üç kuşun üç kardeş olduğunu bildiği yok ya, padişah oğlunun garibine gitmiş bu Neyse, az gitmiş, uz gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler, gün akşam olmadan varıp saraya yetmişler.

Padişah, oğlunun bir dediğini iki eder mi, hele böyle mürüvvet görecek olduktan geri Daha o akşam davullar dövülmüş, düğünler kurulmuş ama, gel gelelim Sedef Kız, ne allar giymiş, yeşil üstüne; ne kınalar koymuş, sedef üstüne.  lmek  st neilmek atıp, gömlek üstüne gömlek örmüş, bir gün olur, rüyalarım çıkarsa diye

Meğer g zdelerden biri, onu g z altına almış, her halini yazıp defter ediyormuş. Akşamın bir vaktinde padişah oğlunun yanına çıkıp: A benim şehzadem demiş; řu senin nişanlın olacak kız ne bir peri, ne de dil bilmez biri Lamı, cimi yok, ya büyücü, ya sihirbaz! Gündüzleri   kuş gelip pencereye tık diyor; geceleri has bahçeye ık diyor; o da o saatte çıkıyor ve neden sonra ayırık otu toplayıp dönüyor, dönüyor ama, kim biliri başınıza ne çoraplar  r yor.

Padişah oğlu, Sedef Kızın üstüne bir toz kondurmak istememiş ama, üç gün üç gece kollayıp da, söylenenlerin harfi harfine doğru olduğunu görünce, neye uğradığını bilememiş. Hemen çağırıp sorgu, suale çekmişler, ama, biçare kız, ne örgüsünü bırakmış elinden, ne de bir kelam çıkmış dilinden; her sorulan, bir damla yaş olmuş gözünde Velakin onun gözüne, göz yaşına kim bakar gayri Sükut ikrardır! deyip büyücülüğüne hükmetmişler; böylesi güzelin, güzelliği başını yesin deyip, başını istemişler cellattan.

Cellat başı, son vasiyetini sormuş kızın, yine bir ses çıkmamı dilinden. Cellat başı vaktine hazır ol demiş, yine örgüsünü bırakmamış elinden. Derken derken, üç kuş gelip başının üstünde dönmeye başlamış. Cellat başı akı karayı yitirip, ne yapıp yakıştıracığını düşünüp dururken, Sedef Kız da gömleklerini örüp bitirmiş ve tutup bunları bir bir kuşların üzerine atmış. Hikmeti hüda, bu üç kuşun üçü de filiz gibi birer delikanlı olup bacılarının boynuna sarılmış. Görenler bunu da büyü mü sanmış, ne sanmışlarsa parmakları ağızlarında kalmış. Ha işte o zaman Sedef Kızın ağzı dili açılıp:

Cellat başı, cellat taşı yerinden kaçmıyor ya, önceden önce beni padişahın huzuruna çıkar. Başıma gelenleri bir bir ona dökeceğim gayri Yine de başıma ferman eyleyse, ne yapalım, boynum kıldan ince demiş ve gidip üvey ananın yüzünden çektiklerini iki göz, iki pınar anlatmış padişaha.

Padişah, Sedef Kızın sedeften de arı bir kız olduğunu anlayıp kendi oğluna almış. Üstelik, üç kızını da, Sedef Kızın üç kardeşine vermiş. Bunlar kırk gün kırk gece düğün eylerken, öte yandan üvey anaları olacak kara vezir kızının kırk katıra mı, kırk satıra mı verildiği haberi gelmesin mi! Eee, eden bulu, etmeyenler erer muradına, biz çıkalım kerevetine. Gökten üç elma düştü; üçü de başkalarının alınına kara sürmeyenlerin başına!

Eflatun Cem Güney / Türk Masalları

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>